

Soon... suddenly... SUDAN

Poletna izmenjava v Khartoumu, glavnem mestu največje afriške države, mi bo za vedno ostala v spominu. Najprej in predvsem zaradi prijaznih ljudi na vsakem koraku.

Arabski svet in islam sta me s svojo drugačnostjo očarala in pripravila do tega, da sem poskušala razumeti njihov način življenja in razmišljanja.

PRED PRIHODOM

... nisem imela večjih težav. Za vizo je bilo potrebno poskrbeti kakšen mesec prej in sicer na Dunaju. Sama sem najprej poslala vso potrebno dokumentacijo [obrazec za pridobitev, povabilo iz Sudana, fotografije in kopijo potnega lista], nato pa sem ob obisku veleposlaništva v dveh urah uredila vse potrebno. Viza, ki jo je mogoče pridobiti na ta način velja samo za en vstop v državo, kar pomeni, da med samo izmenjavo ne morete potovati izven Sudana, saj ne bo mogoč ponoven vstop v državo. V primeru, da želite potovati po Sudanu še kam drugam vam priporočam, da si potrebne vize uredite že pred odhodom. Sama sem namreč načrtovala potovanje v Etiopijo, vendar je bilo v Khartoumu nemogoče dobiti vizo.

Ob prihodu na letališče v Khartoumu so me pričakali trije tamkajšnji študentje in me odpeljali k eni izmed študentk, kjer sem prespala, saj je bilo prepozno, da bi lahko šli v študentski dom.

NASTANITEV IN PRAKSA

Nastanjeni smo bili v študentskem domu za dekleta, ki je v neposredni bližini bolnišnice in medicinske fakultete. Razmere v študentu so precej »afriške«, vendar sem bila kljub temu prijetno presenečena nad razmerami. V sobi so bile 4 postelje, kopalnica pa skupna za nekaj sob. Študentski dom je namenjen tamkajšnjim študentkam, kar mi je bilo všeč, saj sem imela na ta način vpogled v način življenja Sudanskih žensk za domačimi stenami. Kot povsod v Sudanu me je tudi tu iz dneva v dan presenečala njihova prijaznost in pripravljenost pomagati.

V študentski dom sem se vsak večer morala vrniti do enajste ure, vendar se je nekajkrat naše večerno druženje zavleklo in ob prihodu nisem imela večjih problemov.

Na dan smo dobili od tamkajšnje IFMSA organizacije denar, ki je zadoščal za en obrok.

Praksa v bolnišnici je bila zelo zanimivo doživetje. Sprejeta sem bila na oddelek pediatrije, kamor sem si tudi želela in neznansko uživala ob malih črnih otročkih s nasmejanimi obrazi. Hkrati pa spoznala resnično sliko Afrike. Sliko bolnišnice kjer postelje niso nikoli čiste, kjer namesto sestre injekcijo svojemu otroku vbrizga mama, ker ima osebje preveč dela. Kjer je zdravnikov veliko premalo, vendar so ti z vsem srcem predani svojemu delu, kljub temu, da je zaslužek zelo nizek. Kjer je nasmeh vreden zlata in kjer se zaveš kako zelo si lahko srečen in hvaležen za vse stvari, ki jih imaš.

V okviru prakse sem se za en dan odpravila tudi na t.i. »Medical mission«. Dan smo z študenti farmacije preživeli v odročni vasi na vzhodu Sudana, kjer še nikoli prej niso videli belih ljudi in kamor zdravnik pride dvakrat letno. Ta dan mi bo za vedno ostal v spominu po nasmehih na obrazih malih otrok, ki nikakor niso razumeli, zakaj je moja koža tako svetla. Predvsem pa mi bo ostalo v spominu delo zdravnikov. Samo s svojim znanjem in stetoskopom, ter laboratorijem za malarijo – edinim kar so imeli na voljo za pomoč pri diagnozi, so v enem dnevu pregledali vse ljudi v vasi in jim predpisali zdravila. Zahtevnejše primere so napotili v bolnišnico, v nekaj ur oddaljeno mesto, kamor pa verjetno ti ljudje nikoli niso odšli...

DRUŽABNI PROGRAM...

... je bil organiziran, vendar je potrebno vedeti, da Khartoum kot muslimansko mesto in Sudan, kot država stoterih pravil in omejitev, ne ponuja ravno veliko možnosti za zabavo.

Večinoma smo se zvečer odpravili v kakšen prijeten lokal, kjer smo uživali ob kajenju šiše in sudanski hrani. Obiskali smo nekaj muzejev, organiziran pa je bil tudi izlet na sever, kjer se nahajajo najstarejše piramide na svetu. Te so sicer precej manjše kot tiste v Egiptu, vendar je občutek vseeno veličasten. Z drugimi študentkami smo se za teden dni odpravile v Port Sudan in Kassalo – mesti na vzhodni obali.

ZA KONEC...

Sudan mi bo ostal v spominu po neznansko prijaznih ljudeh. Žal pa je tudi država omejitev. Potovati je precej težko zaradi dovoljenj, ki jih potrebuješ, ko zapustiš glavno mesto. Poleg tega pa je, roko na srce, Sudan tudi nevaren. Darfur in jug te države sta območji, ki se tujcem odsvetujeta. Sama sem želela na jug, ki je pravzaprav popolno nasprotje severu, vendar so zaradi želje po odcepitvi na območju Jube, dokaj pogosti nemiri. Zgodbo o Darfurju pa, žal, tako ali tako poznamo vsi.

Tistim, ki bi radi potovali, toplo priporočam Etiopijo, kamor sem želela tudi sama, saj je avtobusna karta do Adis Ababe smešno poceni [25€], vendar se je potrebno za vizo zaprositi pred izmenjavo na Dunaju, v Sudan pa po potovanju ne morete več vstopiti, zato je obisk Etiopije možen samo, če imate povratni let od tam.

IN ŠE NEKAJ NAJPOMEMBNEJŠIH INFORMACIJ:

- Vizo je potrebno urediti na Sudanskem veleposlaništvu na Dunaju kakšen mesec pred odhodom [cena je 57€] - sudanivienna@prioritytelecom.biz
- viza velja samo za enkratni vstop v državo
- **VISA kartica v Sudanu ne deluje!**

V primeru vprašanj, pa sem vedno na voljo na elektronski naslov: mateja.tiselj@gmail.com

